

розвитком фірми у відповідності з поставленими цілями і прийнятою стратегією. Головне завдання інноваційної політики – досягти поставлених на більш високому рівні управління цілей і реалізувати розроблену стратегію.

Крім програмно-цільового підходу при управлінні інноваціями також слід застосовувати наукові підходи, системний, маркетинговий, функціональний, відтворювальний, нормативний, комплексний, інтеграційний, динамічний, процесний, кількісний (оптимізаційний), адміністративний, поведінковий, ситуаційний і інші підходи.

Список використаних джерел

1. Рудь Н.Т. Електронний посібник з дисципліни: Економіка і організація інноваційної діяльності [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://elib.lutsk-ntu.com.ua/book/fb/pesp/2012/12-40/page10.html>

2. Инновационная политика. Учебник / [Арутюнов Ю.А, Филип С.А., Кузнецов Б.Т. и др.]; под ред. Л.А. Гончаренко. – М.: Юрайт, 2014.

ІННОВАЦІЇ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Т.Ю.Соборайчук, студентка
Науковий керівник: І.М.Суворова, к.е.н., доцент
Національний авіаційний університет м. Київ*

На сьогоднішній день інноваційна активність підприємства виступає однією з головних умов формування конкурентоспроможної стратегічної перспективи його розвитку, а впровадження інновацій – розглядається як єдиний спосіб підвищення конкурентоспроможності товарів, утримання високих темпів розвитку і прибутковості.

Проблемам розвитку науково-дослідної та інноваційної сфери присвячені праці вітчизняних та зарубіжних вчених-економістів, серед як праці П. Друкера, Б. Твісса, Р. Солоу, Є. Тофлера, О. Амосова, Ю. Бажала, В. Воронкової, І. Вініченко, В. Яковець, І. Павленка та інших.

Термін «інновація», був уперше введений Й. Шумпетером і Г. Меншем, що в перекладі означає «втілення наукового відкриття, технічного винаходу в новій технології або в новому виді виробу».

Інноваційна діяльність – це трансформація результатів наукових досліджень і розробок у новий або вдосконалений продукт. Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність», інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [1].

Інноваційна активність підприємств визначається, з одного боку, через їх готовність створювати нові продукти, технології, методи управління, а з іншого – через їхню здатність прийняти і втілювати у практиці знання, що створені поза підприємством. Пошук на ринку нових технологій змушує підприємства налагоджувати і підтримувати різноманітні форми співпраці із зовнішніми партнерами (фінансові інституції, науково-дослідні підприємства тощо). Метою такої співпраці є пошук можливості доступу до джерел нових знань та їх продуктів. У сучасних умовах інноваційна діяльність практично усіх підприємств пов'язана зі співпрацею з іншими суб'єктами економічного життя [2].

Слід зауважити, що інноваційна діяльність підприємства повинна бути активізована на всіх рівнях:

- макрорівень (організаційно – правова та фінансова підтримка);
- мікрорівень (підтримка інноваційної активності управління підприємством).

Виділяють декілька типів інновацій:

- технологічні (придбання машин, устаткування, нових технологій; виробниче проектування, навчання та перепідготовка персоналу);
- маркетингові (втілення в практику маркетингової стратегії, яка була б орієнтована на розширення складу споживачів або ринків збуту; використання сучасних методів презентації продукції);
- організаційні (здійснення сучасних методів управління за допомогою інформаційних технологій; створення ефективної організаційної структури; застосування стандартів та сучасних систем контролю якості; стимулювання персоналу).

Створення, впровадження і поширення нових продуктів, послуг, технологічних процесів стають ключовими чинниками зростання обсягів

виробництва, зайнятості населення, інвестицій, зовнішньоторговельного обороту, поліпшення якості продукції, економії трудових і матеріальних витрат, удосконалення організації виробництва і підвищення його ефективності. Це зумовлює конкурентоспроможність підприємств і продукції, що випускається ними, на внутрішньому і світовому ринках, покращує соціально-економічну ситуацію. Взаємозв'язок підвищення інноваційної активності та рівня конкурентоспроможності підприємства може вплинути на:

- реалізацію інноваційного потенціалу підприємства;
- впровадження передових підходів до організації виробництва;
- інноваційність продукції та прогресивність технологій;
- розвиток конкурентних переваг;
- загальний рівень конкурентоспроможності підприємства [3].

Отже, інноваційна діяльність підприємства є запорукою не лише забезпечення успіху на ринку, а й засобом виживання, оскільки підприємства, що не розвиваються, ризикують втратити свої позиції на ринку, а в подальшому – банкрутство.

Список використаних джерел

1. Про інноваційну діяльність [Електронний ресурс]: Закон України від 04.07.2002 за № 40-IV. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Захарчин Г.М. Активізація інноваційних процесів підприємств на основі фактору інноваційної культури / Г.М. Захарчин // Науково – практичний журнал Регіональна економіка, 2009. – № 4.
3. Гайдук Л. А. Інновації як фактор забезпечення конкурентоспроможності підприємств України / Л.А. Гайдук // Наукові праці НДФІ. – 2014. – Вип. 1. – С. 22-28. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npdfi_2014_1_4.